

Gelmeyeceğini Bile Bile

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Nisan 2015

İzafî bir gölge adına aşk denen;
Yordanası bir özlem
Meyletmişken yarınlara
Ve gelmeyeceğini bile bile.
Ne dün ne de yarın
Anın seyri
Yol bulmuş bir kez
Ölmek adına
Son devinimi yüreğin.

Sığırırken yalnızlığın
Ketum vurdumduymazlığına
Ha gayret sefil ruhum
Gelmedik henüz sona,
Demek bile bir maharet iken
Kıskacında savruk düşlerin
Koyultulmuş belki de
Şu dipsiz kuyu
Hapsolmuşum ezelden
Kefareti henüz ödenmemiş düşlere.

Ne masumdu vicdanlar
Hatta asla var olmamış
Binlerce yargı
Nöbette iken, ömrün bitiminde
Ne vakıf ne de muhalif
Karanlık bir coğrafyanın
Günyüzü görmemiş son ahalisi:
Ne yenik ne de galip
Arafta kalmış nice varlık;
Razı iken cehenneme dahi
Boşlukta süzülen ruhların
Son valsî.

Çürük dişleri

Döküldü birer birer.
Kırık iskeleti boydan boya
Saf tutmuş iken
Tam da ortasında yolun.
Saçları döküldü tel tel
Ne kara ne de ak,
Asla var olmamış bir renk.

Kavuşmak adına Tanrı'ya
Ey, kâfir insan
Düştün mü bir kez tongaya,
Geç değil mi son feryadın
Kabul görersen bile
Meleklerin nezdinde.

Sığınağım iken izbeler
Yok olmak
İdi kesilen tek hesap.

Tabiatın tüm defansı
Adeta ahenksiz bir orkestranın
Bozuk akordundan piyanonun
Süzülmüş son notası:
Sekizinci ve izafi
Si'den sonra gelen
Sahipsiz ve sığıntı alabildiğine
Terk edilmiş düşlerin
Elde kalan son imgesi.